

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. II. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](#)

cialiter eligere: adeoque gratis, & incongruè novum mysterium admitteretur.

635. Prob. jam ant. Libertas, quam homines in hac providentia, saltem ordinariè, habent, est non tantum ad modum acquirendi salutem, sed etiam ad ipsam salutem: atqui, posito illo decreto, homines non amplius sunt liberi ad ipsam salutem, sed tantum ad modum, ut scilicet eam acquirant potius per hæc, quām per alia media, aut merita: ergo, maj. habetur ex Scripturis, & Patribus, dicentibus, in hominis potestate esse vitam, & mortem, hoc est; supposita gratiâ salvati, aut damnati.

Sic omnes exponunt illud Deuter. 30, v. 19. *Testes invoco hodie cœlum, & terram, quod proposuerim vobis vitam, & mortem, benedictionem, & maledictionem: Elige ergo vitam. & illud Eccl. 15, v. 14. DEUS ab initio constituit hominem, & reliquit illum in manu confilii sui: adiecit mandata, & præcepta. Si volueris mandata servare, conservabunt te.... Ante hominem vita, & mors; bonum, & malum.* An autem B. V. vel unus, aut alter aliis Sanctus, tantum habuerit libertatem ad modum; non verò ad ipsam salutem, ita, ut non potuerit impedire formalitatem decreti, voluntatis ipsi salutem, non est quæstio hujus loci: quamvis difficulter probaretur assertio affirmativa.

Prob. jam min. Decretum independens à scientia media esset inimpedibile ab homine; quia homo non potest impedire decretum, nisi, quatenus potest impidre scientiam medium: insuper esset essentialiter connexum cum salute, vel beatitudine; quia per decretum prædestinatum, ut & per prædestinatum, intelligitur decretum efficaciter intentivum, sive gloria, sive actus boni, & consequenter necessariò post se trahens objectum prædestinatum: ergo tale decretum inimpedibiliter esset connexum cum salute hominis, eamque necessitate inimpedibili post se traheret: adeoque talis homo non esset liber ad ipsam salutem, sed ad summum ad hoc, ut eam perhunc, vel illum actum acquirat.

Sicut, (quod est exemplum P. Gormaz) si quis damnaretur ad mortem, sed relinquatur ei optio, ut fune, vel gladio, aqua, vel igne, sclopo, vel ense &c. pro libertu posset mori: vel, si certissime projiciendus ex fenestris haberet optionem, ut per quamcunque vellet ex innumeris, & non per aliam, projiceretur: talis non esset liber ad mortem simpliciter, sed tantum secundum quid, seu ad modum mortis.

636. Confirm. Taliter prædestinatus in fine vita non esset liber ad actum graviter peccaminorum eliciendum, vel in prius electo habitualler perseverandum; nam saltem pro eo casu decretum illud esset impedimentum determinatum, & inimpedibile actus graviter mali, ut patet expediti: atqui homo etiam tunc, quamdiu est rationis capax, debet ordinariè esse liber ad peccandum: ergo. Si quis forte diceret, quod etiam tunc posset talis homo male agere; sed DEUS deberet ei prorogare vitam, ut iterum penitentiam ageret: in primis non satisficeret difficultati, & rediret quæstio de secundo articulo mortis, ac de tertio, ut patet consideranti. Dein deberet admitti, quod hac ratione esset in potestate hominis impedire suam mor-

tem pro libertu: quod est contra communem persuasionem Doctorum, & Patrum, qui à plenissima libertate DEI nostram vitam pendere supponunt.

Rursus, hac ratione deberet salus hominum prædestinatorum non esse alligata ullis mediis determinatis, sed DEUS esse illimitatè paratus ad danda semper alia, & alia media, donec homo alicui consentiat. Hoc autem infra ob graves rationes negabimus: ex quo ipso capite efficaciter etiam impugnari potest decretum P. Martinez. Ex hac tenus autem dictis habetur, multò magis repugnare decretum antecedens scientiam medium, & prædefiniens actum aliquem determinatè acceptum; quia tunc nulla prorsus libertas ad talem actum daretur.

637. Quæres, an in hac providentia aliquis salvatur sine prædestinatione formalis; nam, ut diximus num. 60. nec prædefinitio, nec etiam prædestination formalis, necessaria est causis secundis ad agendum, necessitate se tenente ex parte istarum causalium; quamvis prædefinitio videatur necessaria ex parte DEI. Resp. primo, esse fide certum, quod detur aliqua prædestination formalis: quod habetur ex illo ad Roman. 8, v. 29. *Quos præsivit, & prædestinavit, conformes fieri imaginis Fili sui.* item act. 13, v. 48. Crediderunt, quotquot erant præordinati ad vitam æternam. Hinc S. Prosper ad cap. Gall. resp. 1. ait: *Prædestinationis autem fides multa sanctarum autoritate Scripturarum munita est.*

Resp. secundo, etiam certissimum esse, quod in hac providentia nemo salvertur sine prædestinatione formalis. Sic S. Fulgentius *I. de fide ad Petrum* (qui habetur inter opera S. Augustini tom. 3.) c. 35. ait, *Firmissimè tene, & nullatenus dubites,.... nec quenquam eorum, quos non prædestinavit ad vitam, ulla posse ratione salvari.* Alii quoque Patres, atque Concilia docent, ad vitam æternam præcedere præordinationem ad illam, & hinc univeraliter accipitur illud ad Ephes. 1, v. 5. *Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum in ipsum secundum propositum voluntatis sue: itemque illud ad Rom. 8, v. 28. Diligentibus DEUM omnia cooperantur in bonum, iis, qui secundum propositum vocati sunt sancti.* Et sane, si per prædestinationem intelligitur decretum efficaciter collativum gloriae, implicat, hominem sine tali decreto salvari: si autem etiam intelligitur præparatio, & collatio gratiarum in ordine ad conferendam gloriam, hæc semper datur in hac providentia, videturque necessaria ex parte DEI, quamvis non necessaria sit ex parte hominis, ut dictum.

ARTICULUS II.

Solvuntur Objectiones.

638. O B. 1. Decretum antecedens scientiam medium non constituit actum primum proximum, sed tantum remotum, & relinquit omnia principia indifferentia: ergo non obest libertati. Conf. 1. DEUS potest post hoc decretum videare per scientiam medium, quod Petrus alicui auxilio sit liberè consensurus: ergo non tollitur liber-

tas. Confirm. 2. Decretum hoc esset pure intentivum, non influxivum: ergo non obesset libertati. Confirm. 3. Decretum hoc penderet à scientia media: ergo esset sufficienter impedibile. Resp. 1. Si hæc omnia omitterentur, tamen adhuc staret primaria probatio, & confirmatio adducta num. 634. Resp. 2. dist. 1. partem ant. Decretum hoc non constituit actum primum proximum expeditum. conc. ant. non constituit eum impeditum. nego ant. & cons. sicut enim catena non constituit actum primum proximum ad fugam expeditum; quia scilicet ea apposita auferitur negotio impedimenti: ita etiam istud decretum &c. dist. etiam secundam partem ant. Decretum relinquit principia indifferencia ad modum salutis. omitt. ant. ad ipsam salutem. neg. ant. & cons. Ad 1. confirm. omitt. ant. dist. cons. non tollitur libertas ad modum. omitto. cons. ad substantiam salutis. neg. cons. Ad 2. confirm. sub eadem distinct. conc. vel neg. cons. Ad 3. confirm. dist. ant. Decretum penderet à scientia media in ordine ad modum salutis. conc. ant. in ordine ad substantiam salutis. neg. ant. & cons. Explicatio harum distinctionum haberi potest ex num. 635.

639. Ob. 2. Potest DEUS dicere: Nolo Petrone auxilium efficax: atqui hoc decretum non minus est inimpedibile, ac connexum cum uno libertatis extremo, quam decretum superius prædefinitivum: ergo. Resp. dist. maj. potest DEUS hoc dicere ante scientiam medium. neg. maj. post illam, & dependenter ab illa. conc. maj. & dist. sic min. neg. cons. Certe hoc decretum impedit necessariò consensum; cùmque inimpedibile esset, tolleret libertatem.

Unde DEUS tantum, suppositâ scientiâ mediâ, potest sic dicere: video quidem hæc auxilia ex determinatione Petri esse conjungenda cum dissensu, nolo tamen ipsi alia dare, sed volo dare ista: in hoc casu autem Petrus posset, si veller, hæc ipsa auxilia conjungere cum consensu, & illud decretum permittrivum impediare, ut sèpè jam diximus. Accedit, quod decretum illud antecedens ex alio etiam capite dedecat DEUM; quia determinaret ad dissensum: certè ad hunc DEUS affici videretur: præterquam, quod nullum decretum possit antecedere scientiam medium.

640. Ob. 3. DEUS per scientiam simplicis intelligentiae videt, quod in cumulo infinitorum auxiliorum possibilium detur necessitas metaphysica vaga ad alicui liberè consentiendum: ergo potest ante scientiam medium prædefinire aliquem actum bonum liberum, saltem indeterminate sumptum: ergo potest DEUS Petrum prædestinare per tale decretum: Volo, ut Petrus aliquem actum bonum eliciat, & propter illum volo illi dare gloriam. Hanc necessitatem vagam admittunt aliqui Authores; eam negant alii, & præsertim Gormaz de DEO à num. 894.

Ad clariorem rei notitiam, sciendum, non intelligi cumulum auxiliorum simul collatorum: Cin hoc enim non vaga, sed determinata, & à creatura insuperabilis necessitas daretur; quia impossibile est, ut creaturæ vires limitatae superent infinita, vel certè finita sine fine auxilia,

simul collata) sed intelligi tantum cumulum auxiliorum, quæ possint conferri seorsim ab aliis, & talia sint, ut cuilibet determinatè sumpto voluntas creata resistere possit; si enim seorsim, & determinatè sumpto resistere nequiret, utique libertas rueret. Unde tantum queritur, an non ex isto cumulo aliquod auxilium indeterminate sumptum possit esse necessitans, sicut, suppositâ implicantiâ infiniti, aliquis homo, indeterminate sumptus, est impossibilis.

641. Resp. 1. omitt. ant. neg. cons. quia, licet daretur illa necessitas vaga in auxiliis possibilibus, tamen illa se sola non obesset libertati: sicut non obest cumulus auxiliorum necessitantium, si nullum conferatur: at, si accedat decretum inimpedibile, & essentialiter conexum, simûlque conferens tale auxilium, tunc per hoc complexum tollitur libertas, saltem ad substantiam actus, si non etiam ad circumstantias: & auxilia, quantumcumque intrinsecè indifferenta, redduntur extrinsecè determinata, ac necessitantia. Sic etiam funis, & gladius sunt intrinsecè indifferentes, & se solis non tollunt libertatem ad moriendum: at tollunt accidente judicis sententia &c. Unde illi cumulo auxiliorum accedere non posset, stante libertate, decretum antecedens scientiam medium, prædefiniens actum indeterminate sumptum, & aliquod ex illis auxiliis conferens: præterquam, quod tale decretum etiam ex alio capite repugnet ex num. 634.

Responderi potest 2. neg. ant. quia valde inclino in sententiam Doctoris Eximiū l. i. de prædestinatione cap. 7. ubi n. 15, supponit, in multitudine auxiliorum non posse videri effectum necessariò futurum, atque, non implicate, ut ex tota collectione auxiliorum effectus non sequatur. Idem docet Gormaz de DEO n. 894. Arriaga, Martinon, Ripalda, &c, teste Quiros, communis nostrorum, quod scilicet illa vaga metaphysica necessitas non detur; nam, si applicaretur homini per decretum antecedens scientiam medium, tolleret libertatem: adeoque non servit ad eum finem, ad quem est ex cogitata, consequenter est superflua, & inutilis. Si autem detur tantum decretum subsequens scientiam medium, eo ipso non applicatur illa indeterminata necessitas; quia ipsum decretum est impeditibile, & quodlibet auxilium conjungibile cum dissensu: præterquam, quod nulla efficaci ratione necessitas illa probetur. Nec dicas, eam probari ex dominio DEI in actus liberos. Resp. enim, hoc dominium DEI non esse tale, ut libertati obfit, vel media, aut impossibilia, aut inutilia adhibere queat.

642. Dices 1. Necessitas moralis, etiam vaga, una cum decreto prædefinitivo, vel permisivo, non tollit libertatem: ergo nec necessitas metaphysica. Resp. dist. ant. necessitas moralis vaga non tollit libertatem, conjuncta cum decreto antecedente scientiam medium. neg. ant. cum decreto subsequente, conc. ant. & neg. cons. Si decretum subsequitur, eo ipso est impeditibile: necessitas autem moralis est physicè vincibilis, non autem necessitas metaphysica: unde illa stat cum libertate physica, non verò ista. Necessitas metaphysica est indivisibilis, nec potest vinci per partes; alias non esset Chico

māricum, eam vincere. Necessitas moralis est divisibilis, potestque per partes vinci. Hinc, si e.g. necessitas metaphysica daretur in cumulo sex auxiliorum; si quis quinques fuisset dissensus, tota necessitas devolveretur ad sextum auxilium: & huic deberet quis metaphysicē consentire. Non ita se habet necessitas moralis, quod propter utilitatem doctrinæ pluribus explico ex Gormaz.

643. Necessitas moralis aliud non est, quām fundamentum ad prudenter judicandum, effectum in his circumstantiis exstiratum: quamvis physicē impediri possit, sed non, nisi valde difficulter, & per modum agendi extraordinarium. Fundamentum hoc aliquando desumitur ab intrinseco, e.g. à pravis habitibus, inclinantibus ad malum, vel à virtutibus, inclinantibus ad bonum: sic, si videmus hominem, solitum quotidie nimis bibere, prudenter judicamus, etiam hodie idem facturum. Aliquando stat fundatum hoc in extrinseco, nimia scilicet difficultate objecti, e.g. in metu gravissimo incusso. Aliquando stat partim in intrinseco, partim in extrinseco, e.g. in intrinseca naturæ fragilitate, & tentationibus extrinsecè allicientibus. Et hac ratione homo moraliter est necessitatus ad peccandum venialiter, saltem aliquando, ut habet Trident. *sess. 6. cap. 11. § can. 23.* quippe moraliter certum est, fragilem naturam intra plures durationes, accedentibus temptationibus, semel saltem in istis venialiter lapsuram.

Sicut autem una natura fragilis, & plures durationes, dant fundatum judicandi, illam leviter intra istas peccaturam: ita etiam plures naturæ fragiles, & una duratio, dant simile fundatum, aliquam, saltem indeterminatè sumptam, ex his naturis intra eam durationem leviter peccaturam. Dixi *unam*, non *omnes*; quia in priori casu necessitas tangit unam determinatam naturam, intra plures durationes existentem: in hoc posteriori autem casu necessitas fundatur, non in una, sed in pluribus naturis; hinc nullam naturam determinatè sumptam tangit, aut adæquatè illam respicit; sed tantum inadæquatè quamlibet, & tantum totum cumulum naturarum adæquatè. Cum autem cumulus hominum, adæquatè sumptus, non possit esse necessitatus ad peccandum, nisi vel omnes, vel saltem aliquis ex illo peccet, debet saltem aliquis, indeterminatè sumptus peccare; cum nullus determinatè sumptus peccare debeat.

Est tamen hæc necessitas moralis etiam divisibilis, & vincibilis per partes; hinc si quis, necessitatus moraliter ad peccandum intra diem, per viginti tres horas non peccasset, ultimâ horâ non haberet amplius totam moralē necessitatem vincendam, sed tantum aliquam partem, quam longè facilis, & moraliter potest vincere. Et eodem modo, si ex cumulo centum hominum, intra quos datur necessitas moralis, ut aliquis indeterminatè sumptus peccet, si, inquam, nonaginta novem non peccasset, centesimus non deberet vincere totam moralē necessitatem, sed tantum centesimam partem. Neque haberetur amplius tam prudens fundatum judicandi, quod hic centesimus esset peccatorus: quare, si etiam iste non peccaret, nullum factum esset miraculum; sed tantum iste modus agendi

horum centum hominum fuisset extraordinarius, quem nemo judicasset eventurum: qui tamen modus extraordinarius non stetisset in singulis omissionibus peccatorum, sed in tota collectione omnium. Non ita se res habet in necessitate metaphysica, ut dictum num. 642.

Dices 2. Necessitas vaga peccandi aliquando saltem in vita aliquo veniali indeterminatè sumpto, que juxta Trident. *sess. 6. can. 23. § cap. 11.* omnibus inest, non tollit libertatem ergo neque necessitas vaga, & metaphysica consentiendi alicui auxilio indeterminatè sumpto. Resp. neg. cons. Illa necessitas, ut antecedens, est tantum moralis, nec est metaphysica, nisi ut consequens.

Ut ait Gormaz de DEO num. 897. Tridentinum ibi respicit ad necessitatem moralē antecedentem, quæ libertatem non destruit: dein etiam respicit ad necessitatem metaphysicam consequentem, quæ etiam non obest libertati, quæque stat in eo, quod DEUS prævidens per scientiam medianam, homines non consensuosis auxiliis, ad vitanda per totam vitam venialia omnia sufficientibus, ex inscrutabili tamen iudicio, alia dare noluerit, excepta B. Virgine, cui privilegium hac in re concessum: quod an etiam alii quibusdam Sanctis concessum sit, divinare non ausim. videatur Gormaz loc. cit.

644. Dices 3. Si non datur illa necessitas metaphysica vaga, posset dari creatura, quæ prævideretur nulli auxilio consensu, adeoque, à qua DEUS non posset obtinere liberum consentum: hoc est contra S. Augustinum Enchyrid. c. 98. ubi ait: *Quis tam impie despiciat, ut dicat, DEUM malas hominum voluntates, quas voluerit, quando voluerit, ubi voluerit, in bonum non posse convertere?* ergo. Resp. 1. cum Gormaz, & Ariagragratis de Scientia DEI disp. 21. sec. 6. n. 36. neg. maj. Cūm hoc ipsum ex moraliter impossibilibus maximum moraliter impossibile sit, recte dicitur, fieri non posse, adeoque neque à DEO prævideri. Responderi potest 2. cum eodem Gormaz, dist. ma. posset dari talis creatura in hac providentia, neg. maj. in alia providentia. omitt. maj. & dist. sic min. neg. cons.

Quod nulla talis creatura sit possibilis in hac providentia, habetur ex eo, quod DEUS revelaverit, se omnium corda habere in manu sua; hoc ipso enim implicitè revelavit, se nullam creaturam in hac providentia producturum, quam non, stante libertate, possit converttere. Et de hac providentia intelligi possunt S. Scripturæ, & PP. nam qui de hac re maxime agit, S. Augustinus, relinquit in medio, an talis creatura absolutè, vel in alia providentia possibilis sit; nam l. 1. ad Simplicianum quest. 12. circa medium ait: *Quod si tanta quoque potest esse obstinatio voluntatis, ut contra omnes modos vocationis obdurecat mentis aversio, queritur etiam, utrum de Divina poena sit ipsa duritia: nihil autem decidit.* Addit quidem S. Doctor: *Quis etiam dicat modum, quo ei tali creaturæ persuaderetur, ut crederet, etiam omnipotenti defuisse?* sed, cūm talis creatura ponatur omnibus vocationibus, libertati congruentibus, resistere, hæc verba intelligi debent de modo vocandi necessario.

Sic etiam idem S. Doctor contra Faustum l.

22.c.28. ait: Utrum autem sit aliqua rationalis creatura, quam nihil possit illicitum delectare, magna questio est. Quod si est, non in eo genere fatus est homo: nec illa natura Angelica, quæ in veritate non stetit. Ecce hic etiam relinquit in medio, an creature sit possibilis, quæ à nulla tentatione possit vinci, adeoque omnibus auxiliis ad fugiendum malum, vel faciendum bonum esset consensura: & tantum dicit, tales non esse homines, vel Angelos, factos.

Huc spectat censura, quam affert Amicus tom. I. in 1. part. disp. 12. scđt. 12. n. 238. editam à Revisoribus nostris Romanis, jussu A. R. P. N. Vincentii Caraffæ, qua prohibitur, ne quis in schola Societatis doceat, etiam Beatissimam Virginem sub nullo auxilio prævisam esse diffensuram; cùm omnis creatura libera peccabilis sit, & de facto peccet, nisi adsit auxilium DEI efficax. Additur ibidem, privilegium B. Virginis, à Tridentino assertum, stetisse in eo, quod DEUS elegerit gratias prævisas in his circumstantiis (quas etiam elegit) conjungendas à B. Virgine cum consensu.

645. Quod si igitur questio ad aliam providentiam transferatur, & queratur, quid in ea possibilis esset, respondent aliqui, quod ad dominium DEI non spectet, ut in omni providentia possit ab omni creatura habere consensum liberum: sed sufficere, si possit habere necessarium. Quo casu tamen posset, creaturam quamlibet facere vas, vel in honorem, vel in contumeliam; nam creaturam, omnibus auxiliis indifferentibus dissentientem, posset facere vas in honorem, dando ei gratiam ad consensum necessarium, & dando gloriam, non quidem ut coronam, sed tamen ut hæreditatem. Eandem posset facere vas in contumeliam, dando ei gratiam sufficientem, & permittendo peccatum, ac eam dammando.

Sicut econtrâ creaturam, auxiliis indifferentibus omnibus consentientem, posset facere vas in honorem, ut patet, & vas in contumeliam, non quidem permittendo peccatum, & eam dammando; quia hæc nullum unquam peccatum esset factura: sed non elevando ad statum gratiæ, quo casu esset vas in contumeliam, saltem negativè; quia careret gloriæ. Imò DEUS probabiliter posset talēm creaturam etiam ob peccatum originale, eo modo, quo infantes ante baptismum mortuos, damnare, posito, quod talis creature voluntas potuerit alligari voluntati Adami, in quo necdum video repugnantiā.

Addendum hīc, hominem auxiliis omnibus dissentientem, tamen non posse vincere voluntatem DEI; quia non vincit voluntatem DEI ille, qui non facit, quod DEUS vult, sed qui non faciens voluntatem DEI, insuper effugit poenias, quas ei propterea DEUS vellet infligere: ita S. Augustinus de corrept. & gratia c. 14. dicens: Sic enim velle, & nolle in volentis, aut nolentis est potestate, ut Divinam voluntatem non impedit, nec supererit potestatem; de his enim, qui faciunt, quæ non vult, facit ipse, quæ vult. & L. de spir. & lit. c. 33. infideles quidem contra voluntatem DEI faciunt, cùm ejus Evangelio non credunt: nec ideo tamen eam vincunt: verum se ipsum fraudant magno, & summo bono, malisque

pœnalibus implicant, experti in suppliciis potestatem ejus, cujus in donis misericordiam contemplentur. Ita voluntas DEI semper invicta est.

646. Ob. 4. Potest dici, quod scientia media se habeat ad decretum, sicut scientia visionis, con sequenter non, nisi formaliter, distinguitur: sed sic non, est absurdum dicere, quod formalitas decreti antecedat formalitatem scientiæ mediæ, sicut contingit respectu scientiæ visionis: ergo potest admitti decretum, antecedens scientiam mediā. Relp. 1. omitt. maj. neg. min. quia tamen non potest formalitas decreti præcedere formalitatem scientiæ mediæ; nam scientia media deberet saltem eminentialiter dirigere ad decretum, quam directionem explicavimus num. 555. Resp. 2. neg. maj. Scientia media non potest tantum eminentialiter dirigere DEUM ad decretum; nam eminentialis directio tantum datur tunc, quando cognitio, & volitio sunt inter se inseparabiles, ita, ut non possit dari hæc cognitio, quin detur hæc volitio: quod contingit in cognitione, & volitione necessaria, item in scientia visionis, & decreto: non autem in scientia media, & decreto; nam, cùm scientia media constitutat actum primum liberum DEI ex num. 576. volitio autem DEI, seu decretum, constitutat actum secundum DEI, debet utique scientia media posse antecedenter separari à volitione, & independenter ab hac existere; quia totus actus primus liber debet antecedenter esse separabilis ab actu secundo, & independenter ab hoc posse existere; alias enim esset necessariò connexus cum actu secundo, & hic non esset liber. Certe est imperceptibile, quod actus secundus, necessariò connexus cum primo, sit liber. Hinc posita scientiæ mediæ, DEUS adhuc est liber ad decretum (alias est inexplicabilis libertas DEI) quamvis non ita sit liber, posita scientiæ visionis. Unde etiam num. 569. negavimus, quod scientia visionis constitutat libertatem DEI in actu primo.

647. Nec replices, DEUM quidem esse liberum ad decretum, habens identificatam hanc scientiam mediā præ alia, sed non ad decretum, nullam habens scientiam mediā identificatam; contra enim est 1. DEUS non potest sibi identificare ullum decretum liberum, à quo non sit separabilis scientia media quælibet, determinatè accepta, tanquam actus primus à secundo: ergo non potest sibi identificare decretum, virtualiter etiam identificatum cum scientia media determinatè accepta: cùmque nulla indeterminatè accepta possit actu existere, non potest DEUS sibi identificare decretum, cum ulla scientia media actu existente identificatum.

Secundò ipsa scientia media non est libera DEO, sed impedibilis ab ipso: ergo DEUS non potest eam pro lubitu suo sibi, vel decreto suo libero identificare; cùm hoc ipsum complexum ex scientia media, & decreto non posset esse liberum, nisi antecedenter præsupponeretur scientia media: ergo hæc deberet præsupponi ad se ipsam, nisi quis absurdè adstrueret duplicitis generis scientiam mediā, unam à DEO inimpedibilem, quæ præsupponatur, alteram à DEO impeditibilem, quæ posterior ad priorem sit, & cum decreto identificetur: unde non est paritas cum

cum actu, qui simul esset scientia, & fides, quem multi possibilem admittunt, ut patebit expendi-
tienti.

Hinc non tantum in sensu quocunque formalis, sed etiam virtuali, Scientia media in uno, aut pluribus predicationis discrepat a decreto, atque etiam a scientia visionis, quae est realiter, & virtualiter identificata decreto; nam Scientia media constituit actum primum liberum DEI: item est antecedenter separabilis a decreto, vel scientia visionis: est necessaria DEO, & inimpeditibilis per impeditiorem actum primi proximi, absolute collati: presupponitur ad actum secundum liberum DEI &c: quae predicata non conveniunt decreto, vel scientia visionis.

648. Instabis. Complexum ex Scientia media reflexa, e. g. *Si Petrus consentiret hoc auxilio, illud ei darem: & ex directa: Si Petrus haberet hoc auxilium, consentiret:* est inseparabile a decreto conferendi hoc auxilium, & decretem istud ab hoc complexo; quia mutuo ex se inferuntur: ergo non est ratio ea virtualiter distinguendi. Lubsumus: Si complexum non est virtualiter distinctum a decreto, tunc neque ejus partes: ergo nec Scientia media. Resp. 1. dist. hoc complexum formaliter, seu reduplicative sumptum, est inseparabile. conc. ant. materialiter, seu specificative sumptum. neg. ant. & conf. Singulæ hujus complexi partes, seu melius termini intrinseci, sunt separabiles, non tantum a decreto, sed etiam inter se; quia Scientia media directa potest esse sine reflexa, casu, quo DEUS nolit auxilium etiam visum efficax conferre. Sed & potest dari reflexa sine directa, casu, quo creatura nolit consentire. Et haec virtualis distinctione scientiarum istarum non tollitur per additionem decreti: adeoque complexum ex his tribus, nempe ex duabus scientiis, & decreto, tanquam tertio, manifestè involvit distinctionem virtualis.

Resp. 2. omitt. ant. neg. conf. Neutra scientia per conjunctionem perdit ullum ex suis predicationis essentialibus, nam priore relatis, in quibus differt a decreto: ergo huic neutra potest virtualiter identificari. Si autem nulla pars, seu nullus terminus intrinsecus, potest virtualiter identificari decreto, tunc neque totum. Imò ipsi complexo ut tali convenienter predicata, in quibus intrinseci differt a decreto, e. g. quod, saltem inadæquatè sumptum, constituit actum primum liberum DEI: item quod, saltem inadæquatè sumptum, non sit liberum DEO: ergo. Si replices, posse etiam dici, quod totum complexum ex decreto, & scientiis, habeat etiam ista omnia predicata, nempe, quod inadæquatè sumptum non sit liberum DEO &c. Resp. sic nec in mysterio SS. Trinitatis daretur distinctione virtualis; quia etiam posset dici, quod toti SS. Trinitati in complexo convenient omnia predicata, & tota Trinitas in nullo discrepet. Quare hoc ipso, quod non omnibus partibus metaphysicis, seu terminis intrinsecis, convenient omnia eadem predicata, haec ipsæ partes, seu termini intrinseci, inter se virtualiter distinguuntur, & in eo complexo datur distinctione virtualis: sicut etiam datur in complexo ex utraque dicta scientia.

Dices. Quae in DEO inseparabiliter exi-

stunt, & virtualiter distinguuntur, debent differre in aliquo praedicato reali, quod praedictum habeat unum ex illis inseparabiliter existentibus, alterum vero ex his illud praedictum non habeat: hoc autem non potest affligari in nostro casu: ergo. Resp. 1. Non video, cur hoc magis necesse sit in duobus in DEO inseparabiliter existentibus, quam in duabus, vel pluribus separabiliter existentibus. Resp. 2. Jam ostensum est, complexum hoc, saltem materialiter sumptum, esse separabile a decreto. Resp. 3. Ostensa etiam jam sunt praedicata, in quibus differant illæ scientiæ, aut earum complexum, & decretum; quae predicata realiter affirmantur de scientiis, aut complexo, & negantur de decreto; si tamen ad distinctionem virtualem semper requirantur contradictoria absolute talia, & non sufficiant conditionate talia, de qua re infra, cum de distinctione virtuale Personarum Divinarum ab essentia.

Nullo modo autem timendum, ne praedictum tale, in quo inseparabiliter in DEO existentia differunt, inferat novam Personalitatem, & consequenter in DEO detur quaternitas; nam, cum persona, ut suo loco dicetur, sit rationalis naturæ incommunicabilis subsistentia, clare requiritur, ut forma denominans Personam, seu Personalitas, sit realiter ab aliis Personis distincta: atqui, & complexum ex scientiis distinctum, & decretum, omniaque horum praedicata, tam in quibus differunt, quam in quibus convenient, sunt realiter identificata tam essentia, quam omnibus tribus Personis Divinis, licet ab iisdem, tanquam contingentia a necessariis, virtualiter distinguuntur. Hæc aliquanto fusus deducenda erant ad confirmanda dicta n. 539.

ARTICULUS III.

An Praedestinatio sit alligata certis mediis.

649. **H**ujus Controversiae, quæ ex n. 636. connexionem habet cum praecedenti, sensus est, an, si DEUS vidisset, Petrum e. g. non consentire his auxiliis, dedisset semper alia, donec aliquibus consenseret: an vero non dedisset alia, sed permisisset ejus interitum: quo casu praedestinatio Petri esset alligata his auxiliis. Non autem quærimus de praedestinatione extraordinaria aliquorum maximorum Sanctorum, quibus Lugo existimat, DEUM contulisse auxilia tanto affectu, ut semper alia, & alia dedisset, si haec inefficacia prævidisset: sed, abstrahendo ab illis, loquimur hic de praedestinatione ordinaria.

Neque etiam queritur, an cuivis in particulari medio DEUS alligari salutem; nam, si hoc esset, tunc, qui semel lapsus esset, jam non esset praedestinatus: quod in innumeris falsum est. Quare queritur, an alicui collectioni determinatae mediorum, praesertim ad finalē perseverantiam disponentium, sit annexa praedestinatio: & intelligitur praedestinatio adultorum, rationis capacium; nam infantes, & amentes, praedestinantur sine respectu ad merita, aut auxilia.